

Wat als het slachtoffer - zestien, zwanger en helemaal
alleen - even meedogenloos is als haar ontvoerders?

**METHODE
15/33**

SHANNON KIRK

DE CRIME COMPAGNIE

SHANNON KIRK

Methode 15/33

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

Oorspronkelijke titel: *Method 15/33*

© 2015 Shannon Kirk

First published in The United States of America
by Oceanview Publishing, Longboat Key, Florida

Nederlandse vertaling: © 2016 Alexandra Nagelkerke

Boekverzorging Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag: © Evgeny Sergeev

Omslagontwerp: Ediciones B en Studio 100%

ISBN 978 94 6109 179 6

NUR 305/ 285

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

Voor mijn geliefde Michael en Max

“De ontwikkeling van het brein kan worden gekarakteriseerd als het zich geleidelijk ontfouwen van een krachtig, zelforganiserend netwerk van processen met complexe interacties tussen genen en omgeving.”

*Karns, e.a., 11 juli 2012, Journal of Neuroscience,
'Altered Cross-Modal Processing' (gekorte titel)*

Hoofdstuk 1

4-5 dagen in gevangenschap

Ik lag daar op de vierde dag zijn dood te beramen. In mijn hoofd maakte ik een lijst met voordelen; het plannen gaf me verlichting... een losse vloerplank, een rode gebreide deken, een hoog raam, een balkenplafond, een sleutelgat, mijn toestand...

Ik herinner me mijn gedachten van toen alsof ik ze nu opnieuw beleef, alsof het mijn gedachten van dit moment zijn. *Daar is hij weer aan de andere kant van de deur*, denk ik, hoewel het al zeventien jaar geleden is. Misschien zullen die dagen voor altijd mijn heden zijn, omdat ik het heb overleefd door compleet op te gaan in de details van elk uur en iedere seconde van mijn nauwgezette strategie. Gedurende die verschrikkelijke tijd was ik helemaal alleen. En ik kan niet anders zeggen dat de uitkomst, mijn geweldige overwinning, niet minder was dan een meesterwerk.

Op Dag 4 was ik al een heel eind op weg met een lijst van Voordelen en met mijn ruwe schets van wraak, allemaal zonder de hulp van een pen of potlood. Ik gebruikte alleen mijn mentale kladblok om mogelijke oplossingen te bedenken. Een hele puzzel, dat zeker, maar eentje die ik moest en zou oplossen... Een losse vloerplank, een rode gebreide deken, een hoog raam, een balkenplafond, een sleutelgat, mijn toestand... hoe paste dat alles in elkaar?

Steeds opnieuw telde ik de onderdelen van dit raadsel bij elkaar op en zocht ik naar nog meer Voordelen. *O, ja, natuurlijk, de emmer. En ja, ja, ja, de boxspring is nieuw, hij heeft het plastic er*

niet afgehaald. Oké, nog een keer, loop het nog eens na, los het op. Een balkenplafond, een emmer, de bedbodem, het plastic, een hoog raam, een losse vloerplank, een rode gebreide deken, de...

Ik kende nummers toe om er een wetenschappelijk tintje aan te geven. Een losse vloerplank (Voordeel #4), een rode gebreide deken (Voordeel #5), plastic... Aan het begin van Dag 4 leek de collectie Voordelen zo compleet te zijn als mogelijk was. Maar ik nam aan dat ik nog wel meer nodig zou hebben.

Tegen het middaguur werd mijn gepieker onderbroken door het kraken van de houten vloer buiten mijn cel, een slaapkamer. *Ja hoor, daar is hij weer. Lunch.* De klink schoof van links naar rechts, het slot werd omgedraaid en daar kwam hij al naar binnen gestormd, zonder het fatsoen te hebben om op de drempel even te wachten.

Zoals hij tot nu toe bij elke maaltijd had gedaan, zette hij een blad op mijn bed met inmiddels vertrouwd voedsel, een witte mok met melk en een beertje in kinderformaat met water. Geen bestek. De quichepunt met ei en spek kwam in botsing met het zelfgemaakte brood op het porseleinen bord dat was versierd met een roze decoratie van een vrouw met een aardewerken kruik en een man met een hoed met veer en een hond. Mijn afkeer van dat bord was zo onnatuurlijk dat ik huiver als ik eraan terugdenk. Op de achterkant stond 'Wedgwood' en 'Salvator', redder. *Dit wordt mijn vijfde maaltijd op deze redding. Ik haat dit bord. Ik ga dit bord ook vermoorden.* Het bord, de beker en het kopje leken dezelfde te zijn als die ik op Dag 3 in gevangenschap had gebruikt voor het ontbijt, de lunch en het avondeten. De eerste twee dagen had ik doorgebracht in een bestelwagen.

'Meer water?' vroeg hij abrupt, met die slome, diepe en monotone stem van hem.

'Ja, graag.'

Hij was met dit patroon begonnen op Dag 3 en volgens mij ben ik daardoor pas echt serieus aan mijn plan gaan werken. De vraag werd onderdeel van de vaste routine: hij die me mijn eten kwam

brengen en vroeg of ik meer water wilde. Ik besloot om 'ja' te zeggen als hij het vroeg en dwong mezelf om iedere keer 'ja' te zeggen, al sloeg het nergens op. *Waarom brengt hij me niet om te beginnen al een grotere kop water? Waarom deze omslachtigheid? Hij gaat weg, doet de deur op slot, leidingen tikken in de muren van de gang, wat gesputter en dan een stortvloed van water in de wasbak, buiten het zicht door het sleutelgat. Dan komt hij terug met een plastic bekertje met lauw water. Waarom?* Ik kan je dit zeggen... veel dingen in de wereld blijven onopgelost, zoals de beweegredenen achter de onbegrijpelijke acties van mijn cipier.

'Dank u,' zei ik bij zijn terugkomst.

Vanaf Uur 2 van Dag 1 had ik besloten dat ik zou proberen om een schoolmeisjesachtige beleefdheid te veinzen en me dankbaar te gedragen. Ik had namelijk al snel door dat ik mijn ontvoerder, een man van in de veertig, te slim af kon zijn. *Hij moet veertig en nog iets zijn, want hij ziet er ongeveer net zo oud uit als mijn vader.* Ik wist dat ik de hersens had om deze afschuwelijke, walgelijke man te verslaan, ook al was ik nog maar zestien.

De lunch op Dag 4 smaakte zoals de lunch op Dag 3. Maar misschien gaf het voedsel me toch wat ik nodig had, want ik besepte ineens dat ik veel meer Voordelen had: tijd, geduld en een onuitroeibare haat. Terwijl ik de melk uit de grote mok dronk, viel het me bovendien op dat de emmer een metalen handvat had en dat de uiteinden van het handvat scherp waren. *Ik hoeft alleen maar het handvat eraf te halen. Dan kan het een apart Voordeel zijn naast de emmer.* Ook bevond ik me hoog in het gebouw, niet onder de grond, zoals ik op Dag 1 en Dag 2 nog had gedacht. Doordat ik uit mijn raam een boomkruin kon zien en ik de eerste dag drie trappen had moeten beklimmen om hier te komen, wist ik bijna zeker dat ik me op de derde verdieping bevond. Die hoogte beschouwde ik eveneens als een Voordeel.

Vreemd, hè? Tegen Dag 4 was ik nog niet verveeld geraakt. Sommige mensen denken misschien dat je gek wordt en waanideeën krijgt als je alleen in een kamer wordt opgesloten. Maar ik had ge-

luk. De eerste twee dagen was ik onderweg en door een enorme vergissing of ernstige beoordelingsfout, gebruikte mijn ontvoerder een bestelwagen voor zijn misdrijf en deze bestelwagen had getinte zijruiten. Goed, er kon niemand naar binnen kijken, maar ik kon wel naar buiten kijken. Ik bestudeerde onze route en sloeg hem op in het logboek in mijn hoofd. Die details heb ik nooit echt gebruikt, maar het werk om al die gegevens op te nemen en voor altijd in mijn geheugen te branden hield mijn gedachten dagenlang bezig.

Als je me vandaag zou vragen, zeventien jaar later, welke bloemen er in de berm groeiden bij Afslag 33 dan zou ik zeggen: wilde madeliefjes en een gezonde dosis oranje havikskruid. Voor jou zou ik de lucht schilderen, mistig blauwgrijs dat overging in een smoezelige modderkleur. Ik zou ook vertellen over de plotselinge gebeurtenissen, zoals het noodweer dat uitbrak, 2 minuten en 24 seconden nadat we langs de bloemen waren gereden, toen de zwarte wolkenmassa boven ons zich opende om een hevige voorjaars hagelbui los te laten. De ijsballen ter grootte van een erwtdwongen mijn ontvoerder ertoe om onder een viaduct te parkeren, drie keer godverdomme te zeggen, een sigaret te roken, de peuk weg te schieten en daarna onze tocht te hervatten, 3 minuten en 6 seconden nadat de eerste hagelsteen op de motorkap was gekletterd. Van al deze details van het achtenveertig uur durende transport maakte ik een film die ik elke dag van mijn gevangenschap opnieuw afspeelde. Dan bestudeerde ik elke minuut, iedere seconde, echt elk beeld om aanwijzingen en Voordelen te vinden en te analyseren.

De manier waarop hij me vervoerde, zittend en met dat zijraampje waar ik doorheen kon kijken zodat ik de reis kon volgen, leidde al snel tot een conclusie: de man die mijn gevangenschap had voorbereid was een stompzinnige aap op de automatische piloot, een onbemand vliegtuig. Maar ik zat lekker in de leunstoel die hij met bouten had bevestigd aan de vloer van de bestelwagen. En ondanks zijn vele getier over mijn afzakkende blinddoek, was hij

of te lui, of te veel afgeleid om de doek goed vast te binden, waardoor ik onze richting kon opmaken uit de voorbijkomende borden: het westen.

De eerste nacht sliep hij 4 uur en 18 minuten. Ik sliep 2 uur en 6 minuten. Na twee dagen en een nacht rijden namen we Afslag 74. Vraag maar niet hoe ontzettend vernederend de sanitaire stops op verlaten parkeerplaatsen waren.

Toen onze reis ten einde kwam, reed de bestelwagen langzaam de uitrit af, en ik besloot in reeksen van zestig te tellen. *Eén Mississippi, Twéé Mississippi, Drié Mississippi...* 10.2 Mississippi-reeksen later parkeerden we en ging de motor sputterend uit, *10 minuten en 12 seconden bij de snelweg vandaan*. Vanuit het bovenste hoekje van mijn afzakkende blinddoek kon ik een veld zien, grijs in de schemering en geglazuurd met een witte glans van de volle maan. Over de bestelwagen heen hingen krassende slierten van de takken van een boom. *Een wilg. Net als bij oma. Maar dit is niet oma's huis. Hij staat naast de bestelwagen. Hij komt me halen. Dan moet ik de bestelwagen uit. Ik wil de bestelwagen niet uit.*

Ik schrok van het harde schraperige geluid van metaal op metaal toen de deur van de wagen met een knal opengleed. *We zijn er. Ik denk dat we er zijn. We zijn er.* Mijn hart tikte met de snelheid van de vleugels van een kolibrie. *We zijn er.* Zweet hoopte zich op langs mijn haarlijn. *We zijn er.* Mijn armen verloren al hun soepelheid en mijn schouders spanden zich aan, een hoofdletter T vormend met mijn ruggengraat. *We zijn er.* En daar ging mijn hart weer; met dat ritme had ik de aarde aan het beven kunnen brengen en de zee tot een tsunami kunnen laten opkolken.

Een landelijk briesje suisde naar binnen, alsof het zich langs mijn belager haastte om me te troosten. Heel kort werd ik verkwikt door de koele streling, maar zijn aanwezigheid doemde al dreigend op en verbrak de betovering bijna net zo snel als hij was gekomen. Natuurlijk was hij gedeeltelijk aan mijn zicht onttrokken door de blinddoek die half-op, half-af zat, maar toch voelde ik dat hij draalde en naar me staaarde. *Hoe zie ik eruit in jouw ogen?*